

Kiss Székely Zoltán

Egy otthoni előadásra

Tévedhetetlenség fátylában áll a táj.
Az utcán végigcsusszan az utolsó fény.

Miért bont ki, mivé szelídít ez a zene?
Hol köd alig lebeg, s a színházba belépők
utolsó lehelete imaként száll a fénybe.
Emberek, kik áhítják a szó varázsát,
az alig hallható sóhajok zenéjét.

Akárha Istenhez szólna a hang.
Magyarázni nem tudom, csak érzem,
ahogy az elfogadás kirajzolódik
a Somostető alatti zsidótemető bokraira.

Szinte giccses, mégis ebbe a városba
simul bele, semmi köze a hithez.

Szelíden simogat könnyeket az arcra.
Megtalált mondat vagyok, nyelv alá való.
Szavakból szabok köntöst neked.
Éber vagyok, kerül a megalkuvó álom.

Színházból kijövet élénk csoportok
locsolják szét a szavak zálogát.

Parkba ülnek, szedik szét az igék szövetét,
újraszabják. Ismerős arcok, valahonnan
az elmúlásból üzennek. Kezükben műsorfüzet
két-három évtizednyi előadásokról.
Szorongatják, bár tudják jelentésnélküliségüket.

Rámerevül nézésük a zenére. Ködruhámon
is áthatol. Csak így lehet Istenhez szólni.
Tudják — nem csak sejtik — a múltból a mát.

Éber vagyok. Élő fák sorakoznak a parkban.
Új színházat épít az élet. Látomásosat.
